

Me, Myself & I

OTDK – Önarckép-sorozat

Előre szeretném leszögezni, hogy ezek az önarcképek semmiféle fizikai hasonlóságnak vagy azonosságnak nem hajlandóak eleget tenni a képzőművész felé, mivel itt a művész belső emocionális világának a vizualizásáról van szó, érzelem alapú festészetről, és úgy vélem ez esetben nem kritérium a naturális ábrázolás, ezen szabályszerűségek elhagyhatóvá válnak.

A portré, mint műfaji jellegzetessége, hogy általában nem haladja meg az életnagyságot, legfeljebb abban a nagyon ritka esetben, ha elhelyezésénél fogva nagyobb távolságról való hatásra szánják. Életnagyságon alul, minden méretben készülnek festett képmások. A festett képmás lehet bármily nagyságban egész alak, lehet térdkép, ha az alak felső része térdig ábrázoltatik, lehet fél alak, lehet mellkép, vagy csupán fej. Maga az önarckép készítés hagyománya az 1500-as évekre nyúlik vissza, viszont jelentős önarckép festmények csak később jelentek meg (pl. Dürer, Rembrandt, Van Gogh önarcképek).

A háromrészes önarcképsorozatam a „Me, Myself & I” címet viseli, mivel mindhárom alkotáson ugyanaz a látvány-illetve érzelmvilág fogalmazódik meg, ugyanaz a mentalitással hatja át a műveket, csak mindig egy kicsit más perspektívából megközelítve azt. Illetve az „Én, én és én” fogalomvilága is azt próbálja tükrözni, hogy végsősoron csak magára számíthat az ember, az elidegenedés érzésének megtapasztalása mindenképpen bekövetkezik. Érhetik akár pozitív élmények, akár atrocitások a művészt, a végkimenetelen nem változtat semmit. Hangsúlyozom, az elidegenedés érzésének megtapasztalása elkerülhetetlen. Emellett nyilván egy hatalmas énközpontúság is jelen van egyszerre a munkákban, ami önzést és magabiztosságot is sugallhat magából. Viszont ha a mai világban nem koncentrálni magára az ember, elveszik a fókusz, az önazonosság, és vele maga az egyén is. „Inkább legyek kívülálló, mint személytelen” – idézve jómagam.

Viszont a kívülállóság állandósága, örökkévalósága, kritikus helyzete értelmet tud nyerni a munkák által, melyek egy adott időszakot ölelnek fel, azonos időben készülve, elemenként konzisztensen követve egymást mint sorozatként funkcionálva. Úgy illeszkednek egymásba akár a kirakós elemei. Ennek ellenére a festményeket átható eszmeiség mégis egyfajta lázadó, dekadens „punk” magatartást képvisel, mely kulturális gyökerei mélyre nyúlnak bennem és a művészetemben. Egység a káoszban, ambivalencia, érzelmi válságok.

Nagyjából ezekkel a kifejezésekkel lehetne a legkorrektebben megfogalmazni/összefoglalni festményeim átütő lényegét.

Munkáimon a színek szinte úgy ütköznek össze egymással, akár a pogo-ban az adrenalinnal feltöltött emberi testek, amik úgy cikáznak az éterben akár a neutronok maghasadáskor. Amellett, hogy kombinálódik az energikus színhasználat az egyéni megközelítésekkel, erőteljes kompozíciókkal, változatos technikákkal, mégis egyfajta fáradtság, megkopottság, melankólia párosul a haraggal, erővel, és a punkságból fakadó mindent elsöprő energiával. Hangsúlyosak az ambivalenciák, a kettőség érzése. Kissé olyan ez mint a bipoláriság, csak itt nem váltják egymást az érzelmi állapotok, hanem egyszerre történnek, egy időben, mintha valami szüntelen paradoxon állna fenn.

Sorozatom első eleme, a „Me” egy vegyestechnikával készült darab, melynél egy vízfestéssel fröcskölt/folyatott vászonra helyeztem rá a papíralapú önarcképet, melyre linófestéssel festettem rá, illetve dekollázs technikát alkalmaztam, amivel különféle roncsolások keletkeztek a felületen. Ebbe szintén belefestettem, átdolgoztam az anyagot.

A sorozat második eleme a „Myself” a kék árnyalataiból textúrált vastag papírra készült, erre került rá egy zöld fedőréteg, amire az önarckép került. Ezen munka remekül reprezentálja a dekollázssal vegyített trash-punk vonalnak a kibontakoztatását, illetve maguk a roncsolások, a festés egyfajta tudatosságról árulkodnak, de emellett nem vesznek el a spontaneitás alkotóelemei sem, ugyanúgy, ahogy a többi munkánál is megfigyelhető.

A sorozat harmadik eleme az „I” szintén a kék árnyalataiból textúrált vastag papírra készült, tehát nem egy semleges fehér felületre történt a festés. A meleg és hideg színek kontrasztjával próbáltam variálni, játszani, illetve az sem volt utolsó szempont, hogy maga a festmény dinamizmusa, mozgása, áramlása egyfajta alappilléreként funkcionáljon a munkának.

A művekhez referenciaként szeretném felhozni két legnagyobb példaképemet/inspirációm a festészetben, Jean-Michel Basquiat-ot és Szilágyi Lacust. Jean-Michel Basquiat nevével még anno első félévben ismerkedtem meg, illetve akkor voltam a bécsi Albertinában egy kiállításán. Attól a ponttól kezdve szervesen megváltozott a festészetről alkotott képi világom, vizualitásom. Lacus nevével is valamikor ekkor tájt találkoztam először. Munkássága, és a festményeiből áradó lázadás és punkság egyből megfogott.

Művészi alkotótevékenységemre jelentős hatással bír a punk-trash kultúra, illetve a dekollázs és egyéb roncsolási folyamatok. Habár a punk a 70-es években jelentkező könnyűzenei irányzatot takarja, én ennek a 21. századi változatait preferálom leginkább, melyek gyökerei mélyen a punk kultúrába ivódnak bele. Példaként megemlíteném a punk trap/emo rap műfaját, amik jelentős hatást gyakorolnak a Z generációra. Képviselői közé tartozik például Lil Uzi Vert, Playboi Carti, Lil Peep vagy XXXTENTACION (utóbbi két előadó sajnos már elhunyt).

